

Դանիելի գիրքը — իննսունչորսերորդ թիվը

Մարգարեական կառուցվածքի բացահայտումը. Արմագեդոն տանող եռակի ուժերի ըմբռնումը

Jeff Pippenger

2024-02-27

Ուիլյամ Միլլերի կողմից կիրառված մարգարեական կառուցվածքը հեթանոսական Հռոմի և նրան հաջորդած պապական Հռոմի՝ երկու ամայացնող գործությունների կառուցվածքն էր: Future for America-ի կողմից կիրառված մարգարեական կառուցվածքը հեթանոսական Հռոմի, ապա պապական Հռոմի, և ապա ուխտադրույք բողոքականության՝ երեք ամայացնող գործությունների կառուցվածքն է: Հռոմի երեք դրսևորումներն են վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի այդ երեք ամայացնող գործությունները: Այդ կառուցվածքը մեծ մասամբ ճանաչվեց Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարների լույսի դեմ հարուցված դիմադրությամբ, որը բացվեց վերջի ժամանակում՝ 1989 թվականին:

Հռոմի առաջին երկու դրսևորումները նույնացնում են ժամանակակից Հռոմի՝ Հռոմի երրորդ և վերջին դրսևորման, մարգարեական կազմությունը: Ժամանակակից Հռոմը նույնացնում է վերջին օրերի վերջնական եռակի հալածող իշխանության կառուցվածքը: Սրա հետ սերտորեն առնչվող, սակայն հստակորեն տարբեր, Բաբելոնի երեք դրսևորումներն են: Առաջինը Նեբոլթի Բաբելն էր: Երկրորդը Նաբուգոդոնոսորի և Բաղդասարի Բաբելոնն էր: Միասին այս երկու մարգարեական վկաները նույնացնում են ժամանակակից Բաբելոնի մարգարեական բնութագրերը: Թեպետ մի մակարդակում ժամանակակից Հռոմը և ժամանակակից Բաբելոնը նույն էությունն են, Բաբելոնի երեք դրսևորումները ցույց են տալիս Բաբելոնի վերջնական անկումը և մեղքի մարդու գոռոզությունը:

Բաբելոնի անկումը աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ մեծ և որոշակի թեմա է, ինչպես և Հռոմի պապի գոռոզությունը: Հայտնության գրքի տասնյոթերորդ գլխում յոթ վերջին պատուհասները թափող հրեշտակներից մեկը գալիս է, որպեսզի հստակորեն նույնացնի Բաբելոնի դատաստանը, որը նրա անկման մեկ այլ արտահայտությունն է:

Եվ այն յոթ հրեշտակներից մեկը, որ ունեին յոթ գավաթները, եկավ ու խոսեց ինձ հետ՝ ասելով ինձ. Արի՛, այստեղ, և քեզ ցույց կտամ այն մեծ պոռնիկի դատաստանը, որ նստած է շատ ջրերի վրա. որի հետ երկրի թագավորները պոռնկություն գործեցին, և երկրի բնակիչները հարբեցին նրա պոռնկության գինուց: Եվ նա ինձ Հոգով տարավ անապատը. և ես տեսա մի կին՝ նստած կարմիր գազանի վրա, լի հայիոյության անուններով, որ ուներ յոթ գլուխ և տասը եղջյուր: Հայտնություն 17:1-3.

Հրեշտակի գործն է Հովհաննեսին ցույց տալ այն կնոջ դատաստանը, որի ճակատին գրված է «ԽՈՐՀՐԴԱՎՈՐ ԲԱԲԵԼՈՆԸ»:

Եվ կինը հագնված էր ծիրանագույն ու կարմիր գույնով, և զարդարված՝ ոսկով, պատվական քարերով և մարգարիտներով, իր ձեռքում ունենալով մի ոսկե բաժակ՝ լեցուն պղծություններով և իր պոռնկության պղծությամբ: Եվ նրա ճակատի վրա մի անուն էր գրված՝ ԽՈՐՀՈՒՐԴ, ՄԵԾ ԲԱԲԵԼՈՆ, ՊՈՌՆԻԿՆԵՐԻ ԵՎ ԵՐԿՐԻ ՊՂԾՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ՄԱՅՐԸ: Եվ ես տեսա կնոջը՝ հարբած սրբերի արյունով և Հիսուսի վկաների արյունով. և երբ նրան տեսա, մեծ զարմանքով զարմացա: Հայտնություն 17:4-6.

Այն աշխարհաքաղաքական համակարգը, որը պապականությունն օգտագործում է վերջին օրերին՝ հալածելու նրանց, ում ինքը համարում է հերետիկոսներ, ներկայացված է «կարմիր գույնի մի գազանով, լի հայհոյության անուններով, որ ուներ յոթ գլուխ և տասը եղջյուր»: Այն փաստը, որ նա նստած է գազանի վրա, ցույց է տալիս, որ նա վերահսկում է գազանին, ինչպես հեծյալը՝ ձիուն:

Եվ այն կինը, որին տեսար, այն մեծ քաղաքն է, որ թագավորում է երկրի թագավորների վրա: Հայտնություն 17:8:

«Յոթ գլուխներով և տասը եղջյուրներով կարմիր գազանը» ժամանակակից Հռոմն է և ներկայացնում է այն աշխարհաքաղաքական կառուցվածքը, որ կինը գործածում է, մինչև հալածում է Աստծո հավատարիմներին վերջին օրերում: Կինը ժամանակակից Բաբելոնն է՝ այն մեծ քաղաքը, որ պոռնկություն է գործում և իշխում է երկրի թագավորների վրա: Բաբելոնի առաջին երկու դրսևորումները, որ ներկայացված են Ծննդոց գրքի տասնմեկերորդ գլխում Բաբելով, և Դանիելի գրքի չորրորդ ու հինգերորդ գլուխներում՝ Բաբելոնով, նկարագրում են ժամանակակից Բաբելոնի գոռոզությունն ու անկումը վերջին օրերում: Այն կինը, որ դատվում է Հայտնության գրքի տասնյոթերորդ գլխում, ժամանակակից Բաբելոնն է, իսկ այն գազանը, որի վրա նա թագավորում է, ժամանակակից Հռոմն է: Նա պոռնկություն է գործել թագավորների հետ, և միասին նրանք մեկ մարմին են:

Ուստի մարդը պիտի թողնի իր հորն ու իր մորը և պիտի միանա իր կնոջը, և նրանք պիտի լինեն մեկ մարմին: Ծննդոց 2:24.

Թեև դրանք մեկ են, ժամանակակից Հռոմի և ժամանակակից Բաբելոնի որոշ մարգարեական տարրեր Աստծո Խոսքի մեջ առանձնացված են: Ժամանակակից Բաբելոնի պատմությունը, ինչպես հաստատված է Բաբելի և Բաբելոնի երկու վկաներով, նրա գոռոզության և նրա վերջնական անկման մասին է: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարներում հյուսիսի թագավորը գործածվում է՝ ներկայացնելու պապականությունը: Հռոմի պապը Սատանայի երկրային ներկայացուցիչն է:

«Աշխարհիկ շահերն ու պատիվներն ապահովելու համար եկեղեցին մղվեց որոնելու երկրի մեծամեծների բարեհաճությունն ու աջակցությունը, և այսպիսով մերժելով Քրիստոսին՝ նա դրդվեց իր հնազանդությունը մատուցելու Սատանայի ներկայացուցչին՝ Հռոմի եպիսկոպոսին»: The Great Controversy, 50.

Սատանան կամենում էր լինել Աստված, և նրա փափագն էր գրավել Աստծու քաղաքական և կրոնական գահերը:

Ինչպե՞ս ընկար երկնքից, ո՛վ Լյուցիֆեր, արշալույսի որդի. ինչպե՞ս գետին տապալվեցիր, դու, որ թուլացնում էիր ազգերին: Որովհետև դու քո սրտում ասացիր. «Երկինք պիտի բարձրանամ, իմ աթոռը պիտի բարձրացնեմ Աստծո աստղերից վեր. պիտի նստեմ նաև ժողովի լեռան վրա, հյուսիսի կողմերում. պիտի բարձրանամ ամպերի բարձունքներից վեր. Բարձրալին նման պիտի լինեմ»: Եսայիա 14:12–14.

Սատանան փափագեց բարձրացնել իր աթոռը (որը թագավորական իշխանության խորհրդանիշ է) «Աստծու աստղերից վեր»: Աստծու աստղերը հրեշտակներն են և ներկայացնում են Աստծու կառավարության գործառական համակարգը: Սատանան փափագեց «նաև» նստել «ժողովի լեռան վրա, հյուսիսի կողմերում»: Ժողովը Եկեղեցին է, և այն գտնվում է Երուսաղեմում, որը հյուսիսի կողմերում է: «Հյուսիսի կողմերում» գահի վրա նստել նշանակում է լինել հյուսիսի թագավորը: Քրիստոսը Հյուսիսի ճշմարիտ Թագավորն է, որ նաև Թագավոր է Աստծու կառավարության վրա: Սատանան փափագեց «լինել Բարձրալի պես»:

Երգ և սաղմոս Կորնի որդիների համար: Մեծ է Տերը և շատ արժանի է գովաբանության մեր Աստծու քաղաքում, Իր սրբության լեռան վրա: Գեղեցիկ է իր դիրքով, ամբողջ երկրի ուրախությունն է Սիոն լեռը՝ հյուսիսի կողմերում, մեծ Թագավորի քաղաքը: Աստված ճանաչված է նրա պալատներում որպես ապաստան: Սաղմոս 48:1–3.

Սատանայի երկրային ներկայացուցիչը Հռոմի եպիսկոպոսն է (պապը): Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարներում պատկերված է Հռոմի պապի վերջնական վերելքն ու անկումը, և այնտեղ պապը ներկայացվում է որպես հյուսիսի թագավոր: Նա Կաթոլիկ եկեղեցու գլուխն է, իսկ «կաթոլիկ» բառը նշանակում է համընդհանուր: Որպեսզի Սատանան կեղծարկի Քրիստոսի երկու աթոռները (քաղաքական և կրոնական), Սատանան ստեղծեց Կաթոլիկ եկեղեցին՝ այն նպատակով, որ վերջին օրերին, երբ նա սկսի Քրիստոսի անձնավորումը, ունենա համաշխարհային կրոնական համակարգ:

«Հեթանոսության և քրիստոնեության միջև այս փոխզիջումը հանգեցրեց մարգարեության մեջ կանխասված «մեղքի մարդու» զարգացմանը, որը հակառակվում է Աստծուն և իրեն բարձրացնում է Աստծուց վեր: Կեղծ կրոնի այդ հսկայական համակարգը Սատանայի գործության մի գլուխգործոց է՝ նրա ջանքերի հուշարձանը՝ գահի վրա նստելու և երկիրը իր կամքի համաձայն իշխելու համար»: The Great Controversy, 50.

Սատանան կառուցեց համաշխարհային կրոնական մի համակարգ, ինչպես նաև համաշխարհային քաղաքական մի կառուցվածք՝ կեղծելու համար իշխանության այն երկու գահերը, որոնց վրա նստած է ճշմարիտ Հյուսիսի Թագավորը: Հայտնություն տասնյոթի տասը թագավորները, որոնց հետ պոռնիկը վերջին օրերում պոռնկանում է և

որոնց վրա իշխում է, ներկայացնում են յոթ գլուխ և տասը եղջյուր ունեցող գազանին, որի վրա իշխում է այն կինը, որի ճակատին գրված է ԲԱԲԵԼՈՆ: Տասնյոթերորդ գլխում տասը թագավորները «կը առեն պոռնիկին, և պիտի աւերեն ու մերկացնեն զնա, և պիտի ուտեն նորա միսը, և պիտի այրեն զնա կրակով»: Այսպիսով՝ պատկերվում է նրա դատաստանը: Բաբելոնի երեք դրսևորումները նույնացնում են Բաբելոնի վերջնական անկումը: Հռոմի երեք դրսևորումները նույնացնում են այն քաղաքական կառուցվածքը, որի վրա նա իշխում է:

Հայտնության տասնյոթերորդ գլխի երեք հրեշտակների պատգամները վերաբերում են ժամանակակից Բաբելոնի վերջնական անկմանը, ինչպես նաև Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի քառասունչորս և քառասունհինգ համարները: Նրա վերջնական անկմանը հղում է արվում Հայտնության տասնյոթերորդ գլխում, սակայն այն առավել առանձնահատուկ կերպով մանրամասնվում է տասնյոթերորդ գլխում: Դանիել տասնմեկի՝ ժամանակակից Բաբելոնի վերջնական անկման պատկերը, տասնյոթերորդ գլխի երեք հրեշտակների պատկերավորմամբ, ինչպես նաև տասնյոթերորդ և տասնյոթերորդ գլուխների՝ այդ վերջնական անկման նկարագրությամբ, պետք է համադրվեն՝ տող առ տող: Դանիել տասնմեկում ժամանակակից Բաբելոնի վերջնական անկումը նույնացվում է որպես տեղի ունեցող այն ժամանակ, երբ նա օգնություն չի ստանում:

Եվ նա իր ապարանքի վրանները պիտի կանգնեցնի ծովերի միջև՝ փառավոր սուրբ լեռան վրա. սակայն նա պիտի հասնի իր վախճանին, և ոչ ոք պիտի օգնի նրան: Դանիել 11:45.

Հաջորդ համարում Միքայելը կանգնում է, և մարդկային փորձության ժամանակաշրջանը փակվում է: Համարը սկսվում է այսպես՝ «Եվ այն ժամանակ»: Երբ ժամանակակից Բաբելոնը ընկնում է, մարդկային փորձության շրջանը փակվում է, և նա միայնակ է մեռնում: Երրորդ հրեշտակը մատնանշում է փորձության շրջանի փակվելը, որովհետև այն ցույց է տալիս, որ աշխարհը բաժանվել է մարդկանց երկու դասի՝ նրանց, ովքեր ունեն գազանի նշանը, և նրանց, ովքեր ունեն Աստծո կնիքը: Այն ժամանակ Աստծո բարկությունը թափվում է ժամանակակից Բաբելոնի և նրա իշխանության նշանն ընդունածների վրա:

Եվ երրորդ հրեշտակը հետևեց նրանց՝ բարձր ձայնով ասելով. «Եթե մեկը երկրպագում է գազանին ու նրա պատկերին և նրա դրոշմը առնում է իր ճակատին կամ իր ձեռքին, նա ևս պիտի խմի Աստծո բարկության գինուց, որը անխառն լցված է Նրա զայրույթի բաժակի մեջ. և նա պիտի չարչարվի կրակով ու ծծումբով՝ սուրբ հրեշտակների ներկայությամբ և Գառան ներկայությամբ: Եվ նրանց չարչարանքի ծուխը բարձրանում է հավիտյանս հավիտենից, և նրանք հանգիստ չունեն ցերեկ ու գիշեր, որ երկրպագում են գազանին ու նրա պատկերին, և ով էլ ընդունում է նրա անվան դրոշմը: Այստեղ է սրբերի համբերությունը. այստեղ են նրանք, որ պահում են Աստծո պատվիրանները և Հիսուսի հավատը»: Հայտնություն 14:9–12.

Հայտնության տասնյոթերորդ գլխում մեծ պոռնիկի դատաստանը ներկայացված է որպես աստիճանական դատաստան, որը սկսվում է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի

Ժամանակ, երբ երկրորդ ձայնը Աստծո մյուս հոտին կոչ է անում դուրս գալ Բաբելոնից: Քսանմեկերորդ համարով նշվում է շնորհի ժամանակի փակվելը, այսպիսով պարզորոշ մատնանշելով, որ Միացյալ Նահանգներում շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքից մինչև Միքայելի ոտքի կանգնելը եղած ժամանակահատվածը մի շրջան է, որի ընթացքում իրականացվում է արդիական Բաբելոնի դատաստանը՝ մեծ հալածանքի ժամանակ:

Եվ մի հզոր հրեշտակ վերցրեց մի քար՝ մեծ աղացի քարի նման, և նետեց այն ծովը՝ ասելով. «Այսպես բռնությամբ պիտի կործանվի այն մեծ քաղաքը՝ Բաբելոնը, և այլևս բնավ չպիտի գտնվի: Եվ քնարահարների, երաժիշտների, սրնգահարների և փողահարների ձայնը այլևս բնավ չպիտի լսվի քո մեջ. և որևէ արհեստավոր, ինչ արհեստի էլ որ լինի, այլևս չպիտի գտնվի քո մեջ. և աղացի քարի ձայնը այլևս բնավ չպիտի լսվի քո մեջ. Եվ ճրագի լույսը այլևս բնավ չպիտի շողա քո մեջ. և փեսայի ու հարսի ձայնը այլևս բնավ չպիտի լսվի քո մեջ. որովհետև քո վաճառականները երկրի մեծամեծներն էին, որովհետև քո կախարդություններով բոլոր ազգերը մոլորվեցին: Եվ նրա մեջ գտնվեց մարգարեների, սրբերի և երկրի վրա սպանված բոլորի արյունը»: Հայտնություն 18:21–24.

Քարի ցած նետվելը, երաժիշտների և արհեստավորների լռեցվելը, ճրագի մարելը, հարսի և փեսայի ձայների լռեցվելը—ալը Հին Կտակարանից վերցված արտահայտություններ են, որոնք ներկայացնում են շնորհի ժամանակի փակվելը:

Երբ Դանիելի տասնմեկերորդ գլուխը մարգարեաբար համադրվում է Հայտնության տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ գլուխների հետ, ապա այդ երկու հատվածներն էլ համադրվում են Հայտնության տասնյոթերորդ և տասնութերորդ գլուխների հետ, մենք գտնում ենք մարգարեության երեք գիծ, որոնք, ի թիվս այլ ճշմարտությունների, ներկայացնում են ժամանակակից Բաբելոնի վերջնական անկումը: Այդ երեք գծերից յուրաքանչյուրը ներկայացնում է այն եռակի իշխանություններից մեկը, որոնք աշխարհը տանում են դեպի Արմագեդոն: Դանիելի տասնմեկերորդ գլուխը նույնացնում է գազանին (պապականությանը): Հայտնության տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ գլուխները ներկայացնում են նույն պատմությունը, սակայն սուտ մարգարեի (Միացյալ Նահանգների) տեսանկյունից: Հայտնության տասնյոթերորդ և տասնութերորդ գլուխները նույնացնում են նույն մարգարեական գիծը, սակայն այնտեղ ներկայացված պատմությունն իր ուշադրությունը կենտրոնացնում է վիշապի (Միավորված Ազգերի Կազմակերպության) վրա:

Երեք գծերից յուրաքանչյուրը սկսվում է վախճանի ժամանակից՝ 1798 թվականին: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի քառասուններորդ համարը սկսվում է հետևյալ խոսքերով. «Եվ վախճանի ժամանակ»: Այս համարի սկզբում հիշատակված «վախճանի ժամանակը» 1798 թվականն է, և երբ համարը կատարվեց 1989 թվականին, դա նույնպես «վախճանի ժամանակ» էր, որովհետև Հիսուսը վերջը պատկերում է սկզբով, երբ կամենում է Իր ստորագրությունը դնել մի կարևոր փաստի վրա: Քույր Ուայթը մեզ տեղեկացնում է, որ Հայտնության տասներեքերորդ գլուխը նույնպես սկսվում է 1798 թվականին:

«Երբ էլ Պապականությունը, զրկված իր գործությունից, հարկադրված եղավ դադարեցնել հալածանքը, Հովհաննեսը տեսավ մի նոր իշխանություն, որ ելնում էր՝ արձագանքելու վիշապի ձայնին և շարունակելու նույն դաժան ու հայհոյական գործը: Այս իշխանությունը, վերջինը, որ պատերազմելու է եկեղեցու և Աստծո օրենքի դեմ, խորհրդանշված էր գառանման եղջյուրներ ունեցող մի գազանով»: Signs of the Times, November 1, 1899.

Մարգարեության այն գիծը, որ սկսվում է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուններորդ համարում՝ 1798 թվականին, շարունակվում է մինչև մարդկային փորձության ժամանակը փակվի, երբ Միքայելը կանգնի: Մարգարեության այն գիծը, որ սկսվում է 1798 թվականին, «երբ պապականությունը, իր գործությունից զրկված, հարկադրված եղավ դադարեցնել հալածանքը», ավարտվում է այն ժամանակ, երբ Աստծո բարկությունը թափվում է նրանց վրա, ովքեր ընդունել են պապական իշխանության «նշանը»: Հայտնություն տասնյոթերորդ գլխում, երբ հրեշտակը գալիս է Հովհաննեսի մոտ՝ նրան ցույց տալու պապական պոռնիկի դատաստանը, Հովհաննեսը տեղափոխվում է հենց «անապատի» վերջը, որը ներկայացնում է 538 թվականից մինչև 1798 թվականը եղած պատմությունը: Հոգևորապես դրված լինելով 1798 թվականին՝ Հովհաննեսը արձանագրում է արդի Բաբելոնի դատաստանը, որը սկսվում է Հայտնություն տասնյոթերորդ գլխի երկրորդ ձայնով, որը հայտարարում է, որ պապականությունը լցրել է իր փորձության ժամանակի բաժակը, և ապա նրա դատաստանը շարունակվում է մինչև փորձության ժամանակը փակվի, երբ ջաղացի քարը ծովը նետվի:

Տող առ տող, այս երեք տողերը նույնացնում են ժամանակակից Բաբելոնի վերջնական անկումը, որն պոռնկություն է գործել ժամանակակից Հռոմի թագավորների հետ: Դանիել տասնմեկերորդ գլուխը վկայում է պապության մասին, որը ներկայացված է որպես հյուսիսի թագավորը: Հայտնություն տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ գլուխները վկայում են սուտ մարգարեի մասին, իսկ տասնյոթերորդ և տասնութերորդ գլուխները վկայում են վիշապի (տասը թագավորների) դերի մասին: Future for America-ի գործածած մարգարեական շրջանակը հիմնված է այն երեք գործությունների վրա, որոնք աշխարհը առաջնորդում են դեպի Արմագեդոն:

Բաբելի և Բաբելոնի երկու վկաները բացահայտում են ժամանակակից Բաբելոնի մարգարեական առանձնահատկությունները: Այդ երկու վկաները վկայում են մի պապական առաջնորդի գոռոզության մասին, որը հայտարարում է իրեն քրիստոնյա, նստում է Աստծո տաճարում և հռչակում իրեն Աստված: Այդ երկու վկաները նաև մատնանշում են նրա վերջնական անկումը: Պապի ինքնաբարձրացումը և վերջնական անկումը, ինչպես ներկայացված է Բաբելոնի երեք դրսևորումներում, այն է, ինչ հաստատում է մարգարեական պատմության տեսիլքը:

Եվ այն ժամանակներում շատերը պիտի վեր կենան հարավի թագավորի դեմ. նաև քո ժողովրդի ավագանները պիտի բարձրացնեն իրենց՝ տեսիլքը հաստատելու համար, բայց պիտի ընկնեն: Դանիել 11:14.

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք մեր քննությունը Բաբելոնի երեք դրսևորումների վերաբերյալ:

Եվ ես լսեցի մի ուրիշ ձայն երկնքից, որ ասում էր. Դո՛ւրս եկեք նրանից, իմ ժողովուրդ, որպեսզի նրա մեղքերին մասնակից չլինեք, և որպեսզի նրա պատուհասներից չընդունեք: Որովհետև նրա մեղքերը հասել են մինչև երկինք, և Աստված հիշեց նրա անօրենությունները: Հատուցե՛ք նրան այնպես, ինչպես նա հատուցեց ձեզ, և կրկնապատի՛կ հատուցեցեք նրան ըստ իր գործերի. այն բաժակի մեջ, որ նա լցրեց, նրա համար կրկնապատիկ լցրե՛ք: Որքան նա իրեն փառավորեց և հեշտության մեջ ապրեց, այնքան տվե՛ք նրան տանջանք և սուգ, որովհետև իր սրտում ասում է. «Թագուհի եմ նստած, և այրի չեմ, և վիշտ երբեք չեմ տեսնի»: Դրա համար նրա պատուհասները մեկ օրում պիտի գան՝ մահ, սուգ և սով, և նա ամբողջությամբ կրակով պիտի այրվի, որովհետև գորավոր է Տեր Աստվածը, որ դատում է նրան: Հայտնություն 18:4–8.